

Василець Софія

КЗ «НСЗШ № 13»

м. Нікополь, Україна

Матеріал надано в авторській редакції

МАНДРІВКА В МИНУЛЕ

(оповідання-вигадка)

Колись у Нікополі жила допитлива дівчинка Маруся, яка добре навчалася, захоплювалася історією та багато читала. З історії України вона знала, що Нікополь – край п'яти Січей, тому, прочитавши статтю в газеті «Нікопольська правда» про розкопки у її рідному місті, хутко зібралася й поспішила в парк Перемоги.

Коли Маруся підбігла до парку, то побачила якихось людей. Це були археологи, які проводили розкопки. Дівчинка запропонувала свою допомогу, і її взяли, бо, як казали археологи, зайві руки їм не завадять. Два дні розкопок – й усе безрезультатно.

Аж тут СЕНСАЦІЯ! Маруся знайшла монету. Як тільки кругляшок потрапив до її рук, то зразу ж засяяв так, що дівчинка аж заплющила очі. А коли почувала сильний галас, швидко розплющила. Маруся побачила, що все змінилося: люди, дерева, будинки...

Не розуміючи, що відбувається, Маруся присіла та почала гірко плакати. Побачивши це, до неї підійшла жінка. Вона була в яскравій плахті, поверх якої білів фартух, у білій вишитій сорочці, на голові очіпок, шия прикрашена намистом. Поглянувши на жінку, Маруся пригадала, що бачила таку ж у підручнику на ілюстраціях.

Дівчинка запитала :

- Де я? Який зараз рік?
- Заспокойся , дитинко, ти в місті Нікополь, зараз 1648 рік, - відповіла жінка. - У нас нині велике свято, тож витирай сльози та ходімо святкувати.
- Яке ж свято?- запитала Маруся
- Сьогодні день, коли козаки обрали своїм гетьманом Богдана Хмельницького. Ходімо, я покажу тобі, що таке Нікопольський ярмарок.

І вони пішли вздовж прилавків, які розташовувалися по обидва боки площі.

«Ярмарок - це справжнє свято», – подумала Маруся.

Цього разу на ярмарок з'їхалося багато народу – це й купці, і селяни, і продавці. Люди їхали звідусіль на возах, запряжених кіньми та волами, навіть на човнах припливали. По обидва боки площі розташовувалися намети, навіси ,балагани. Люди торгували зерном, рибою, гончарними, ковальськими та миловарськими виробами. Неподалік розташовувалися гойдалки, каруселі, різноманітні атракціони. Ось туди жінка й повела Марусю, щоб трохи заспокоїти її. Аж тут вони побачили , що люди почали розступатися та вистроюватися по обидва боки площі.

- Що відбувається ?- запитала Маруся. - Чому так ?
- Ходімо, ходімо швидше,- квапила жінка.

Вони побігли та встали у перший ряд. Удалині Маруся побачила силует чоловіка на коні.

- Хто це?-пошепки запитала Маруся
- Дивись, дивись. Це Богдан Хмельницький, наш гетьман. З цієї нагоди у нас свято-ярмарок, - відповіла жінка.

Коли вершник підїхав, Маруся побачила чоловіка з високим чолом, гострим, трохи видовженим носом та закрученими донизу вусами . Він був у коштовному врочистому вбранні. У руках велетень тримав булаву. Дівчинка уважно дивилася на нього та дивувалася.

Аж тут Маруся побачила, як один чоловік з натовпу дістав пістоля та направив у бік гетьмана. Побачивши це, дівчинка викрикнула:

- Обережно! Дивіться! - та показала на того чоловіка з натовпу.

Люди озирнулися, підбігли, зв'язали злодія та повели до в'язниці.

Зупинивши свого коня, Богдан Хмельницький спішився та підійшов подякувати маленькій дівчинці.

- Як тебе звати, маленька рятувальнице? – запитав гетьман.

- Мене? - зніяковіла дівчинка. – Маруся.

- Дякую тобі, - нахилившись, сказав Богдан Хмельницький.

Прикраса на його шапці блиснула дівчинці прямо в очі так, що Маруся змружилась. А коли вже відкрила очі, то побачила навкруги знайоме місце. Вона повернулася додому.

З того часу Маруся почала ще більше цікавитися історією України та рідного краю.

Ще не раз вона брала участь в археологічних розкопках.

А коли виросла та вивчилася, стала відомим археологом України.

[У разі використання матеріалів цього сайту активне посилання на сайт обов'язкове](#)